

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.50/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év június hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.1215/2010/59. számú ítéletét mindhárom vádlott vonatkozásában **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 21.200 (huszonegyezer-kettőszáz) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 11.040 (tizenegyezer-negyven) forintot köteles az államnak megfizetni, míg a fennmaradó 10.160 (tízezer-százhatvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. november 5. napján kihirdetett 24.B.1215/2010/59. számú ítéletével az I.r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365.§ (1), (3) a), c) pontja) és lőfegyverrel visszaélés büntetében (Btk. 325.§ (1) bekezdés a) pont) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 5 év Magyarországra területéről kiutasításra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani megállapítva, hogy az I.r. vádlott a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Ugyanakkor a bíróság az I.r. vádlottal szemben társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétsége (Btk. 346.§ (1) bekezdés a) pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

A III.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365.§ (1), (3) bekezdés a), c) pont) állapította meg.

Ezért őt 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. Rendelkezett a feltételes

szabadságra bocsátás időpontjára vonatkozóan megállapítva, hogy a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a II.r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 365.§ (1), (3) bekezdés a), c) pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I.r. és a III.r. vádlottak terhére a büntetés súlyosítása végett, míg a II.r. vádlott terhére a felmentés miatt, a bűnösségének megállapítása végett jelentett be fellebbezést.

Az I.r. és a III.r. vádlottak és védőik ugyancsak fellebbezést jelentettek be felmentés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.24/2014/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést a II.r. vádlott vonatkozásában módosítva az ítélet hatályon kívül helyezése végett, míg az I.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában változatlan tartalommal fenntartotta.

Az ügyészi álláspont szerint a Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Ugyanakkor az ítéletben megállapított tényállás részben iratellenes, mivel nem tartalmazza pontosan az elkövetés helyét, ezért azt helyesbiteni kell. Az ügyészi indítvány szerint az ítélet a II.r. vádlott vonatkozásában megalapozatlan, mivel a tényállás nincs felderítve és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet a II.r. vádlott tekintetében felülbírálatra alkalmatlan.

A II.r. vádlott tekintetében figyelmen kívül hagyott bizonyítékok a következők:

Elmulasztotta tisztázni a Fővárosi Törvényszék, hogy a II.r. vádlott mikor és milyen célból jött Magyarországra. Erre vonatkozóan nem csak a II.r. vádlott tett nyilatkozatot, hanem rendelkezésre áll a III.r. vádlott, tanú1 és tanú2

Iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság a tényállásban, hogy a II.r. vádlott két alkalommal végzett megfigyelést, hiszen a II.r. vádlott csak egy alkalomról számolt be az eljárás során. Ezért az elsőfokú ítélet 11. oldal 2. bekezdésében, illetve a 13. oldal 2. bekezdésében írtak iratellenes ténymegállapítások.

Ehhez kapcsolódóan nem foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben sem, hogy a II.r. vádlott által elismert egyszeri megfigyelést a vádbeli, vagy az azt megelőző napon végezte el a II.r. vádlott. Erre vonatkozóan bizonyítékként rendelkezésre állt az igazságügyi hemogenetikai szakértői vélemény, a helyszíni szemle jegyzőkönyv, a sértett és a tanú3.

Felderítetlen maradt az eljárás során, hogy a II.r. vádlott által viselt baseball sapka miként kerülhetett az elkövetés helyének közelébe, hiszen a II.r. vádlott a krt.- utca kereszteződésében, vagyis a cselekmény helyszínétől távolabb tartózkodott.

Kifogásolta az ügyészség, hogy az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott poligráfos vizsgálatához kapcsolódóan nem jelölte meg pontosan, hogy mely kérdésekre adott megtevéstől válaszokat.

Értékelés nélkül maradt a III.r. vádlott azon tárgyalási terhelő vallomása, mely szerint az I.r. vádlott és a II.r. vádlott is elismerte utóbb, hogy a cselekményt ők követték el.

Ugyancsak figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság a tanú4 vallomását, melyben arról nyilatkozott, hogy a vádbeli napon a városban az I.r. vádlott azt a megjegyzést tette, hogy „futottunk ma már eleget”. Feltétlen vizsgálatot igényelt volna, hogy ez a kijelentés összefüggésbe hozható-e az azon napon elkövetett bűncselekménnyel.

Nem adott magyarázatot az elsőfokú bíróság arra a problémára sem, hogy mennyiben képzelhető el egy fontos részfeladattal megbízott személy esetében, hogy őt a részfeladat pontos céljáról nem tájékoztatják a társai.

Elmaradt a vádlottak híváslistáinak és a cellapozíciók adatainak egyéb bizonyítékokkal történő összevetése is.

Miután az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat az ítéletében nem ismertette és értékelési körében sem vonta, következésképpen azokat nem vetette össze a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal sem, ezzel pedig az indokolási kötelezettségét oly mértékben szegte meg, amely az ítéletet a II.r. vádlott vonatkozásában felülbírálatra alkalmatlanná tette.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tekintetében indítványozta a Fellebbviteli Főügyészség, hogy az 5. oldal 6. bekezdéséből a másodfokú bíróság mellőzze a vádbeli napot megelőző megfigyelés helyszínére vonatkozó ténymegállapítást, továbbá a 11. oldal 2. bekezdéséből azt a megállapítást, mely szerint a II.r. vádlott állítását alátámasztják a telefonok híváslistái is.

Egyebekben az ügyészi álláspont szerint a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállást az I.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában megalapozott, melyből okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság az I.r. és a III.r. vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes.

A büntetés kiszabásánál irányadó tényezőket az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel, azonban azokat nem értékelte a súlyúknak megfelelően. Így eltúlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára szóló enyhítő körülményeknek, melynek eredményeként a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés kirívóan enyhe, amely nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Nem adta indokát az elsőfokú bíróság annak, hogy az I.r. vádlott esetében a középérték alkalmazásával kiszabható 10 év, illetve a III.r. vádlott esetében irányadó 7 év 6 hónap büntetési mértéktől milyen indok alapján tért el jelentős mértékben.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában változtassa meg és a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetést jelentős mértékben súlyosítsa. Ugyanakkor a II.r. vádlott vonatkozásában az ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta a Be. 373.§ (1) bekezdés III/1. pontja alapján.

A III.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a védekezést, hogy nem a III.r. vádlott volt a bűncselekmény harmadik elkövetője. Kétségtelen, hogy a III.r. vádlott tulajdonát képező gépkocsi használatával követték el a bűncselekményt, azonban a III.r. vádlott személyesen nem volt a helyszínen, így a bűncselekmény elkövetésében nem vehetett részt.

A védő utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet több helyen említést tesz az ismeretlen negyedik elkövetőről, aki a rendelkezésre álló bizonyítékok szerint kétséget kizáróan csak tanú5 lehetett. Erre utal a III.r. vádlott arra vonatkozó előadása, hogy 2004-ben a II.r. és az I.r. vádlottak tanú6 társaságában érkeztek Magyarországra, mely tény a II.r. vádlott vallomása is alátámasztott. Továbbmenően az is igazolható e vallomások alapján, hogy ők hárman folyamatosan együtt mozogtak, mindenhol - még külföldre is - együtt mentek.

Emellett a II.r. vádlott a nyomozás során olyan tartalmú nyilatkozatot is tett, hogy amikor őt a villamosmegállóban kitették, a kocsiban hárman, az I.r., a III.r. vádlott és a Attila maradtak.

Az a tény, hogy a II.r. vádlott a vádbeli napon délután tanú4 és az I.r. vádlottal a városba utazott, kizárta teszi, hogy a megfigyelést a II.r. vádlott a cselekmény napján végezze, hisz ez esetben társaitól függetlenül gyalog, illetve vonattal nem érhetett a városba olyan időpontban, hogy délután a Tiszához induljon a társaival. Ebben az esetben azonban nyilvánvaló, hogy nem a III.r. vádlott ült harmadik személyként a gépkocsiban a cselekmény elkövetésekor.

Hangsúlyozta a védő, hogy tanú7 személyleírása sem illik a III.r. vádlottra, és az is bizonyított, hogy a III.r. vádlott soha nem dohányzott. Ennek ellenére a bíróság azt állapította meg, hogy a III.r. vádlott vezette a gépkocsit a bűncselekmény elkövetésekor.

A híváslisták elemzése is alátámasztja a III.r. vádlott ártatlanságát, hiszen az általa használt 70-es hívószámú telefon a bűncselekmény napján egyáltalán nem forgalmazott a helyszín körzetében. Ugyanakkor az I.r. és a II.r. vádlottak által használt telefonokról a helyszín körzetében történt forgalmazás.

Sérelmezte a védő, hogy az ítélet minden bizonyíték nélkül állapította meg, hogy a III.r. vádlott ismerte a sértett szokásait, így tudta azt is, hogy jelentős pénz van nála. E megállapítása során a bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a III.r. vádlott a sértettet nem ismerte, annak barátnőjét soha nem látta, így információkkal a sértett szokásairól nem is rendelkezhetett.

Végezetül utalt arra, hogy valójában a bűncselekmény elkövetéséhez csak a III.r. vádlott gépkocsijára és nem a személyes részvételére volt szükség, és mivel ezzel ellentétes bizonyítékot az eljárás nem tárt fel, így elsődlegesen a III.r. vádlott felmentését indítványozta. Másodlagosan indítványt tett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is arra az esetre, ha a II.r. vádlott tekintetében a bíróság helyt ad az ügyészi fellebbezésnek, mivel a II.r. vádlottat érintő ítéleti megalapozatlanság feltétlenül kihat a III.r. vádlott magatartásának megítélhetőségére is.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az átiratban írtakat változatlan tartalommal fenntartotta, azt nem egészítette ki.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében a bejelentett fellebbezését módosított tartalommal, elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, másodlagosan felmentés végett tartotta fenn.

Hangsúlyozta, hogy az ügyészi fellebbezésben írtak nem csak a II.r. vádlottra, hanem az I.r. vádlottra is vonatkoztathatók, hiszen ha az elsőfokú ítélet a II.r. vádlott vonatkozásában megalapozatlan úgy ahhoz az I.r. vádlott magatartása is szorosan kapcsolódik.

A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott vonatkozásában is hiányosan teljesítette az indokolási kötelezettségét, mivel a 14. oldal 2. bekezdésében, illetve a 13. oldal utolsó bekezdésében írtak lényegében találgatások, feltételezések, így egyáltalán nem mondható, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában a feltárt bizonyítékok zárt láncolatot alkottak. Erre tekintettel elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig az I.r. vádlott felmentését indítványozta.

A II.r. vádlott védője felszólalásában kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság az álláspontját valamennyi feltárt bizonyíték mérlegelése alapján kellő részletességgel és meggyőzően megindokolta, így az ügyészi indítvány megalapozatlan. Utalt arra, hogy újabb bizonyíték beszerzésére egy megismételt eljárás során sincs lehetőség, ezért indokolatlan lenne az ítélet hatályon kívül helyezése. Határozott álláspontja szerint az elsőfokú bíróság minden kétség tekintetében kellő magyarázattal szolgált, valamennyi a II.r. vádlott terhére értékelhető bizonyíték vonatkozásában állást foglalt, így az elsőfokú bíróság terhére az indokolási kötelezettség elmulasztása nem róható.

Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyását egyben az ügyészi fellebbezés elutasítását indítványozta, mivel az lényegében az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, így a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Adre III.r. vádlott védője az írásbeli beadványában foglaltakat változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság által adott indokolás a III.r. vádlott vonatkozásában rendkívül elnagyolt, hiányos, amely miatt az ítélet a III.r. vádlott vonatkozásában felülbírálatra alkalmatlan.

A III.r. vádlott a felszólalásában előadta, hogy élettársával kibékült, együtt élnek és élettársa két kiskorú gyermekét együtt nevelik.

A bejelentett ügyészi, illetve vádlotti és védői fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat, ezen belül a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásokat is betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás túlnyomórészt megalapozott, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint az iratok tartalma alapján kisebb pontosításra szorul:

A 4. oldal 8. bekezdést módosítja azzal, hogy a III. r. vádlott élettársának a két kiskorú gyermekét közösen nevelik.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal 6. bekezdésének első mondatából kirekeszti a „hogya a sértett mozgását megfigyelje” mondatrészt, míg a 2. mondatból „a hazaérkezik” szót.

A 11. oldal első bekezdéséből az I.r. és a II.r. vádlottak által használt telefonszámokat a 6. oldal 2. bekezdésébe átemeli.

Az ekként pontosított tényállás már hibamentes, az I.r. és a III.r. vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A felmentést célzó fellebbezések a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, amelyek a hatályos perrendi szabályok mellett a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével kapcsolatosan leszögezhető, hogy indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett valamennyi vádlott, így a II.r. vádlott vonatkozásában is.

Kellő mértékben adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben és miért fogadott el, melyeket és milyen okból vetett el.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte valamennyi vádlott vallomását, azokat összevetette a meghallgatott tanúk előadásával, az igazságügyi szakértői véleményekkel és az eljárás egyéb objektív adataival is.

Ennek során helytállóan állapította meg, hogy az I.r. és a III.r. vádlottak vallomására tényállást alapozni nem lehet, mert azok ellentétben állnak az egyéb bizonyítékokkal, amelyek pedig a vádlottak bűnösségének irányába mutatnak.

Helyesen értékelte az I.r. vádlott terhére a tanú8 nyomozás során tett nyilatkozatát, melyben a maszk nélkül menekülő személyben a felismertetés során az I.r. vádlottat vélte azonosítani.

Helytállóan tulajdonított döntő jelentőséget az elsőfokú bíróság a tanú3 által a támadó fejről letépett és a helyszínen visszamaradt és lefoglalt maszknak, melyen a hemogenetikai szakvélemény megállapítása szerint az I.r. vádlott DNS mintája kimutatható volt.

Ugyancsak helyesen értékelte a helyszínen lefoglalt töltényhüvellyel kapcsolatos információkat az I.r. vádlott terhére, hiszen a töltényhüvelyről megállapítható volt, hogy az a I.r. vádlottól az országban lefoglalt fegyverhez hasonló fegyverből származott.

További az I.r. vádlott terhére szóló bizonyíték, hogy a bűncselekmény elkövetésének a napján a tanú9-től kapott telefonkészüléket használta és ennek alapján az is megállapítható, hogy a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a bűncselekmény körzetében tartózkodott.

Tanú10, tanú1, tanú2 és tanú4 tanúk vallomása alapján egyértelműen megcáfolást nyert az I.r. vádlott azon védekezése, hogy sántasága miatt a bűncselekmény elkövetésének időpontjában futásra egyáltalán nem volt képes.

Az III.r. vádlott vonatkozásában helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a Peugeot típusú személygépkocsi tulajdonosa a III.r. vádlott volt élettársa, tanú12, aki azonban a gépkocsit a III.r. vádlott használatába adta.

Az is helyesen nyert rögzítést a tényállásba, hogy a hamis rendszám volt, amely tanú11 gépkocsijából származott, aki a III.r. vádlottal egy utcában lakott, és a gépkocsit az utca végén tárolta. Ennek tükrében nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a hamis rendszám megszerzését a III.r. vádlott személyéhez kapcsolta.

További a III.r. vádlott terhére szóló bizonyíték, hogy tanú7 ezt a személygépkocsit látta a bűncselekmény elkövetésének helyszínén, ahonnan ez a gépkocsi a dulakodást követően feltűnően gyorsan elhajtott.

Feltétlenül értékelést igényel a II.r. vádlottnak a nyomozati iratok VI. kötet 707. oldalán tett azon nyilatkozata is, mely szerint amikor a III.r. vádlott egy vádirati

példány megküldésével értesítette őt arról, hogy velük szemben eljárás indult, a vádirat mellé tett levélben arra kérte őt, hogy vállalja magára a gépkocsi vezetését.

Megállapítható, hogy a II.r. vádlott az eljárás során mindvégig következetesen terhelte az I.r. és a III.r. vádlottakat azzal, hogy ők kérték fel a figyelőszerep elvállalására, mely vallomását a cellainformációk és a híváslisták adatai is maradéktalanul alátámasztották.

A másodfokú bíróság reagálva a III.r. vádlott védőjének tanú5 cselekvőségével kapcsolatban írtakra utal a Be. 2.§ (3) bekezdésében foglalt vádelvre, mely szerint a bíróság csak azoknak a személyeknek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz.

A Peugeot gépkocsival kapcsolatos védői érvelésre reagálva pedig kiemeli, hogy a III.r. vádlott által használt gépkocsi típusa, valamint rendszáma tekintetében a tanú7 vallomását megerősítette tanú12 és tanú11 tanúk előadása is, így ebben a körben megalapozottan és megnyugtatóan lehetett elfogadni tanú7 nyilatkozatát.

A híváslisták és a cellainformációk adatainak figyelmen kívül hagyását sérelmező védői észrevétellel kapcsolatban utal a másodfokú bíróság a nyomozati iratok 379. oldalától 421. oldaláig terjedő adatokra, melyekből megállapítható, hogy a III.r. vádlott telefonja 2004. június 15-én 11 óra 20 perctől valóban nem forgalmazott hívásokat, kivéve egy hajnali 5 óra 37 perces telefonhívást, azonban az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a cellainformációk adatai szerint a III.r. vádlott a bűncselekmény elkövetésének idején nem városban az általa megjelölt kocsmában, hanem város1-ben tartózkodott.

Nem vitatható, hogy a sértett kiválasztásával és a sértett szokásaival kapcsolatos védői érvelés helytálló, ez azonban önmagában nem alkalmas annak a ténynek a megcáfolására, hogy a III.r. vádlott a bűncselekmény elkövetésében részt vett, mivel ezt egyéb bizonyítékok egyértelműen támasztják alá.

Összességében megállapítható, hogy az I.r. és a III.r. vádlottakat terhelő bizonyítékok egymásra épülnek, egymást kiegészítik, zárt logikai láncot alkotnak és egy irányba, a vádlottak büntetőjogi felelősségének irányába mutatnak, kizárva ezzel a más általi elkövetés lehetőségét.

Az ügyészi fellebbezésre reagálva a II.r. vádlottal kapcsolatosan a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészi érvelést a tényállás pontosítása tekintetében. Megállapítható ugyanis, hogy az elsőfokú ítélet 6. oldal 2. bekezdése pontosan tartalmazza az elkövetés helyét, ott az ügyészi átiratban megjelölt cím van feltüntetve.

Ezzel szemben egyetértett az ügyészség álláspontjával a tekintetben, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztják alá egyértelműen a II.r. vádlott által 2004. június 14-én végzett megfigyelés tényét. Ugyanakkor a cellainformációk adatai alapján megállapítható, hogy a vádlottak június 14-én a helyszínen, illetve annak

közelében tartózkodtak, így mindenképpen helyes az a megállapítás, hogy június 14-én a helyszín megtekintetése volt a vádlottak célja.

Éppen a fentiekre tekintettel vált indokolttá a tényállás módosítása a megfigyelésre vonatkozóan.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság - szemben az ügyészi érveléssel - a tényállásban rögzítettek szerint egyértelműen állást foglalt abban a kérdésben, hogy a II.r. vádlott 2004. június 15-én töltötte be ténylegesen a figyelő szerepet.

Az elsőfokú ítélet 11. oldal 4. bekezdés és 13. oldal 3. bekezdésében az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott által viselt baseball sapkával kapcsolatos álláspontját is részletesen kifejtette és kellő magyarázattal szolgált a DNS minta és a feltalálási hely összefüggései vonatkozásában is. Ezt az érvelést a másodfokú bíróság is osztotta, megállapítva, hogy nem zárható ki a sapka véletlenszerű odakerülése a feltalálási helyre.

Szemben az ügyészi érveléssel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a híváslisták és a cellainformációk értékelési kötelezettségének is eleget tett, hiszen az ezzel kapcsolatos álláspontját az ítélet 11. oldal 1. és 2., valamint a 12. oldal 3. és 4. bekezdésében rögzítette. Az ott leírtakat a másodfokú bíróság is osztotta, és az érveket azzal egészíti ki, hogy a híváslisták és a cellainformációk részletesebb vizsgálata sem szolgált volna ennél konkrétabb információkkal, hiszen a vádlottak nem egymást hívták a cselekmény elkövetésekor. Következésképpen csak annyi állapítható meg, hogy az elkövetés időpontjában a bűncselekmény közelében, de más-más helyen tartózkodtak

Ugyancsak nem helytálló az ügyészség álláspontja a poligráf vizsgálat értékelésével kapcsolatban sem, mivel azt az elsőfokú bíróság értékelte és álláspontjáról az ítélet 8. oldal 3. bekezdésében adott számot. Az ítélet tartalmazza azokat a kérdéseket, melyekre megtévesztő választ adott a II.r. vádlott. Ugyanakkor helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy e megtévesztő válaszok azokra a kérdésekre születtek, melyeket később a II.r. vádlott elismert és melyeket egyéb bizonyítékok is alátámasztottak.

A III.r. vádlott által a II.r. vádlottra tett terhelő vallomással kapcsolatban rögzíthető, hogy az ellentétben áll a tanúk vallomásával és az eljárás egyéb objektív bizonyítékaival is.

A III.r. vádlott előadása a védekezés körében kifejtett nyilatkozatként értékelhető csupán, amelyre azonban tényállás alapítani nem lehet.

A tanú4 vallomásával összefüggésben megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy egyrészt e tanú egyáltalán nem tekinthető érdektelennek, hiszen a nyomozati iratok 417. oldalán lévő cellainformációk megerősítették, hogy a tanú4 a bűncselekmény elkövetése napján a II.r. vádlottal beszélt telefonon, továbbá a cselekmény elkövetésekor a sértett által vezetett busz parkolási helyén, a stadionnál tartózkodott. Másrészt azt is ki kell emelni, hogy a cselekmény elkövetéséhez, azaz 2004. június 15.-éhez képest a tanú a többszöri meghallgatása ellenére is csak a 2007. augusztus 16.-ai meghallgatásakor (nyomozati iratok I. kötet 493. oldal)

„emlékezett" vissza az I.r. és a II.r. vádlott által közölt azon mondatra, hogy „futottunk ma már eleget".

Szükséges hangsúlyozni e vallomással kapcsolatban, hogy az abban rögzítettek szerint a mondat úgy folytatódott, hogy egy kínaitól kellett egy diplomatautóját átvenni, azonban az nem érkezett meg és egy hétig vártak erre emiatt. Az is megállapítható, hogy a tanú a kihallgatása során a 2004. június 14-én este történetekre már egyáltalán nem emlékezett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint erősen megkérdőjeleződik a tanú vallomásának valóságtartalma.

Az ügyészi fellebbezés a) és f) pontjában foglaltakkal kapcsolatosan pedig a másodfokú bíróság álláspontja az, hogy azokban olyan vizsgálódást kér számon az elsőfokú bíróságtól, melynek eredménye feltételezéseken alapulna konkrét tények, bizonyítékok helyett. Ezt tehát az ügyet annak érdemét illetően előbbre nem vinné.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot értékelt a II.r. vádlott vonatkozásában és maradéktalanul eleget tett indokolási kötelezettségének is, így a II.r. vádlott tekintetében az ítélet hatályon kívül helyezésére nincs alap.

Helytállóan jutott arra az álláspontra, hogy konkrét adat hiányában ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy a II.r. vádlott tisztában volt azzal, hogy az I.r. és a III.r. vádlott milyen bűncselekmény elkövetésére készülnek.

A megalapozott tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I.r. és a III.r. vádlott bűnösségére, a cselekményeket helyesen minősítette a 2012. évi C. törvény szerint, és a minősítéshez fűzött jogi indokolás is helytálló, kiegészítésre nem szorul.

A Btk. 2.§-ával kapcsolatban az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a jelenleg hatályos törvény rendelkezéseit alkalmazta az I. és a III.r. vádlottal szemben, hiszen a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében ez a törvény lényegesen kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz.

Megállapította a másodfokú bíróság azt is, hogy az I.r. vádlottal szemben törvényesen került sor a közokirattal visszaélés vétsége miatt indult büntetőeljárás megszüntetésére.

A Be. 4.§ (2) bekezdésében írtakra figyelemmel törvényesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a II.r. vádlottat felmentette az ellene emelt vád alól és a másodfokú bíróság a felmentés jogcímével is egyetértett.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság mind az I.r., mind pedig a III.r. vádlottak vonatkozásában hiánytalanul vette számba az enyhítő és súlyosító körülményeket. További enyhítő körülmény a III. r. vádlottnál, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

Nyomatékosan hangsúlyozza az ítélőtábla, hogy a bűncselekmény elkövetése óta eltelt 10 éves időmúlás igen jelentős, az nem róható a vádlottak terhére, ezért

ennek a tényezőnek a büntetés kiszabásakor megfelelően kell érvényesülnie a vádlottak javára. Ennek figyelembevételével a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést a cselekménnyel arányban állónak és a büntetési célok elérésére alkalmasnak tartotta, így annak súlyosítását nem látott indokoltnak.

Megállapítható hogy a járulékos kérdések tekintetében alkalmazott rendelkezések is törvényesek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján valamennyi vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozóan a Be. 386.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. év június hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1215/2010/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.50/2014/6. számú végzése folytán mindhárom vádlott tekintetében 2014. év június hó 13. napján jogerőre emelkedett és az I.r. és a III.r. vádlottak vonatkozásában végrehajtható.

Budapest, 2014. év június hó 13. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva

tisztviselő